

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 2Obdo/80/2020  
Identifikačné číslo spisu: 1111200270  
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2021  
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1111200270.3

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. RNDr. Silvia Prachová, so sídlom Ivánska cesta 30/B, 821 04 Bratislava, správkyňa konkurznej podstaty (predtým Mgr. Y. N., so sídlom N.) úpadcu PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKÉ INVESTÍCIE v konkurze, so sídlom Poľná 1, 811 08 Bratislava, IČO: 35 784 717, právne zastúpeného LEGATE, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 35 846 909, proti žalovanému: Garančný fond investícií, so sídlom Čajakova 18, 811 05 Bratislava, IČO: 36 065 641, právne zastúpenému ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36 857 513, o určenie povinnosti zaplatiť náhradu za nedostupný klientsky majetok zverený žalobcom obchodníkovi s cennými papiermi - CAPITAL INVEST o.c.p. vo výške 26 179 149,70 eur, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. apríla 2019, č. k. 3Cob/361/2016-503, takto

### rozhodol:

- I. Návrh žalobcu na prerušenie konania z a m i e t a .  
II. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. apríla 2019, č. k. 3Cob/361/2016-503 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 8. septembra 2014, č. k. 32Cb/1/2011-414 zamietol žalobu a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy právneho zastúpenia vo výške 190 072,60 eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného poskytnúť žalobcovi náhradu za nedostupný klientsky majetok zverený CAPITAL INVEST o.c.p., a.s., (ďalej len „obchodník s CP“) vo výške 26 179 149,70 eur a nahradil mu trovy konania. Obchodník s CP vykonával pre žalobcu svoju činnosť, na základe povolenia na poskytovanie investičných služieb Národnou bankou Slovenska (ďalej iba „NBS“). Obchodník s CP bol povolením vydaným NBS pri svojej činnosti - riadenie portfólia podľa § 6 ods. 1 písm. d/ pri finančných nástrojoch obmedzený čo do ich druhu, aj čo do okruhu osôb tak, že ich môže vykonávať len pre právnické osoby, v ktorých má kvalifikovanú účasť CI HOLDING, akciová spoločnosť a právnické osoby, nad ktorými vykonáva kontrolu žalobca. Nadobúdanie majetkových hodnôt z peňažných prostriedkov zhromažďovaných na základe verejnej ponuky žalobcu a ich spravovanie v rámci Prospektu investície upravovala zmluva s

názvom Zmluva o správe portfólia cenných papierov podľa ustanovení zákona č. 600/1992 Z. z. o cenných papieroch, o správe aktív a ustanovení § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorú uzatvorili žalobca a Obchodník s CP, a ktorá bola počas jej platnosti zmluvnými stranami menená a doplnená, naposledy v znení zmien a doplnení uskutočnených Zmluvou o riadení portfólia uzatvorenej dňa 2. júna 2008. Obchodníkovi s CP boli počas doby platnosti Zmluvy zverené vklady v hodnote 36 644 496,- Sk.

2. Podľa Zmluvy mal Obchodník s CP z peňažných prostriedkov obstarávať cenné papiere, následne obstarané portfólio žalobcu spravovať, a to podľa schváleného Prospektu investície a vykonávať s tým súvisiace služby ako vypracovanie investičnej stratégie, jej sledovanie a vyhodnocovanie, aktívne riadenie aktív, predovšetkým opakovaný nákup a predaj cenných papierov a investičných nástrojov v súlade s odsúhlasenou investičnou stratégiou, vypracovávanie vstupných finančno - ekonomických analýz eminentov, ktorých dlhové cenné papiere mal zo zhromaždených peňažných prostriedkov obstarat' s kvalifikáciou príslušných rizík a budúcim vývojom.

3. Žalobca v žalobe poukazoval na skutočnosť, že nie je odborne spôsobilý na vykonávanie investičných služieb a ani nemohol peňažné prostriedky prijaté od verejnosti, na základe Prospektu investície priamo investovať, preto za týmto účelom uzatvoril s Obchodníkom s CP zmluvu. Podľa zmluvy mal Obchodník s CP z peňažných prostriedkov obstarávať cenné papiere, následne obstarané portfólio žalobcu spravovať, a to podľa schváleného prospektu investícií.

4. Naliehavý právny záujem na určení, že žalovaný je povinný žalobcovi poskytnúť náhradu za nedostupný klientsky majetok zverený CAPITAL INVEST o. c. p., a. s. vo výške 26 179 149,70 eur dôvodil žalobca tým, že len takýmto spôsobom môže byť zabezpečené, že bude žalovaný ako povinný subjekt na poskytnutie náhrady za nedostupný klientsky majetok skutočne konať a na takom základe je daná možnosť, že poskytnutím náhrady za nedostupný klientsky majetok môže a vie žalobca v celom rozsahu obnoviť svoju činnosť a splniť svoje záväzky voči tretím osobám, to znamená okrem iného voči viac ako 3.000 členom a družstvám.

5. Súd prvej inštancie z dokazovania zistil, že pôvodný žalobca, ako aj obchodník s CP sídlili na zhodnej adrese, v identickej budove, tvorili jednu finančnú skupinu, boli personálne prepojení, napr. cez osobu predsedu predstavenstva žalobcu a navyše povinnosť uvedenú v petite žaloby, žalovaný nadobudnúť nemohol z dôvodu, že pôvodný žalobca patrí do skupiny osôb, ktorých klientsky majetok je vylúčený z ochrany v zmysle § 81 ods. 1 písm. c/ zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o CP“). Žalobca ďalej nepredložil dôkazy o tom, že žiadal náhradu za majetok, ktorý bol určite obchodníkovi s CP zverený a ním aj prijatý. Žalobca požiadal NBS o preskúmanie postupu CAPITAL INVEST o.c.p. potom, čo mu obchodník s CP vypovedal zmluvu o zriadení portfólia, pričom mu bola v rámci vykonaného dohľadu udelená pokuta za porušenie povinnosti obchodníka s CP a bol povinný predkladať v pravidelnom období NBS denník makléra o zrealizovaných obchodoch za obdobie v roku 2008. Z obsahu dôkazov v súdnom spise sp. zn. 19C/56/2011 bolo podľa súdu prvej inštancie preukázané, že žalobca NBS predložil dňa 28. apríla 2010 žiadosť o schválenie dodatkov k prospektu investície. Podaním žiadosti bolo začaté konanie, ktoré však bolo prerušené na čas, po ktorý žalobca bol povinný odstrániť nedostatky žiadosti a žiadosť doplniť. Žalobca nedostatky žiadosti neodstránil, v dôsledku čoho NBS konanie vo veci zastavila. Rozhodnutie bolo potvrdené Bankovou radou NBS a súbežne bolo začaté konanie o uložení sankcie. NBS rozhodnutím zakázala predaj majetkových hodnôt, týmto rozhodnutím však nezakázala žalobcovi vykonávať inú činnosť, keďže NBS takéto kompetencie voči žalobcovi ako podnikateľskému subjektu nemala.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že niet dôvodu, aby nebolo aplikované ust. § 81 ods. 1 písm. c/ zákona o CP. Táto právna norma podľa okresného súdu neodporuje článku 4 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 97/9/ES o systémoch náhrad pre investorov a jej zamýšľaným cieľom (ďalej aj „Smernica“), keďže do tejto slovenskej právnej normy boli transponované rovnaké obsahové kritériá na vylúčenie zo systému náhrad, ako sú uvedené aj v článku 4 ods. 2 Smernice. Podľa konajúceho súdu je zrejmé, že „typ klienta“ vylúčeného zo systému náhrad podľa § 81 ods. 1 písm. c/ zákona o CP

zodpovedá a je totožný s typom klienta, vylúčeným zo systému náhrad podľa bodu 8 Prílohy I Smernice.

7. Súd prvej inštancie poukázal na schválený prospekt investície Úradom pre finančný trh UTF-002/2002/SPI, zo dňa 21. marca 2002, právoplatný dňa 28. marca 2002, podľa ktorého projektu bolo Družstvo oprávnené ponúkať majetkové hodnoty s lehotou verejnej ponuky 10 rokov. Prospekt investície bol informačným dokumentom, z obsahu ktorého investori získavali informácie pre ich investičné rozhodnutie. Výkonaným dokazovaním a s poukazom na § 81 ods. 1 písm. c/ bod 3 zákona o CP konajúci súd zdôraznil, že z náhrady za nedostupný klientsky majetok sú vylúčené všetky právnické osoby, ktoré podľa osobitného zákona musia mať povinne účtovnú závierku overenú audítorom. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že povinnosť uvedenú v petite žalobného návrhu žalovaný nadobudnúť nemohol práve z dôvodu, že pôvodný žalobca patrí do skupiny osôb, ktorých klientsky majetok je vylúčený z ochrany v zmysle § 81 ods. 1 písm. c/ bod 3 zákona o CP.

8. Súd prvej inštancie považoval ďalej za potrebné poukázať na ustanovenie § 81 odsek 1 písm. c/ bod 2 zákona o CP, podľa ktorého je spod ochrany vylúčená právnická osoba majúca čo len čiastočne rovnaký alebo obdobný predmet činnosti ako osoby uvedené v bode 1, t. j. napr. ako správcovské spoločnosti. Z charakteru predmetu činnosti pôvodného žalobcu je podľa okresného súdu zrejmé, že družstvo pôvodného žalobcu vykonávalo činnosť čiastočne rovnakú, resp. obdobnú ako správcovské spoločnosti.

9. Navyiac okresný súd poukázal na § 81 odsek 1 písm. c/ bod 6 zákona o CP, podľa ktorého je spod ochrany vylúčená právnická osoba, ktorá je v pozícii ovládanej alebo ovládajúcej osoby vo vzťahu k obchodníkovi s cennými papiermi, ktorým je vedený klientsky majetok. Aj táto podmienka bola podľa súdu prvej inštancie v posudzovanom spore naplnená. Pôvodný žalobca mal klientsky majetok vedený u CAPITAL INVEST, o. c .p., a. s. so sídlom Poľná 1, 811 08 Bratislava, IČO: 35 828 749, (od 29. marca 2013 v likvidácii), pričom okresný súd poukázal na personálne a majetkové prepojenie týchto subjektov. Zo súdneho spisu vedeného pod sp. zn. 19C/56/2011, okresný súd zistil, že napr. Ing. A. R. bol čelnom dozornej rady CI a osoby Ing. T. W. a N.X. boli členovia kontrolnej komisie pôvodného žalobcu, a zároveň pracovali pre CI. Zamestnanci CI prijímali príkazy aj od štatutárnych zástupcom pôvodného žalobcu a fakticky teda pracovali súčasne pre obe spoločnosti a pri plnení pracovných úloh nerozlišovali, či im pokyny dáva vedenie žalobcu alebo vedenie obchodníka s CP - CAPITAL INVEST, o. c. p., a. s. Obe spoločnosti tak pôvodný žalobca, ako aj Obchodník s CP sídlili na zhodnej adrese, v identickej budove (T.), tvorili jednu finančnú skupinu, boli personálne prepojené napr. práve aj cez osobu predsedu predstavenstva navrhovateľa Ing. A. R. (viď napr. č. l. 181 súdneho spisu - Zmluva o riadení portfólia).

10. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi žalobcom a obchodníkom s CP bol záväzkový vzťah, na základe ktorého boli obaja účastníci zmluvy povinní plniť si z uzavretej zmluvy. Ak žalobca zistil, že obchodník s CP si svoje povinnosti, vyplývajúce mu zo zmluvy o zriadení portfólia zo dňa 2. júna 2008 neplní, bolo jeho povinnosťou domáhať sa súdnou cestou pohľadávok, na ktoré mal na základe uzavretej zmluvy nárok. Pôvodný žalobca mal tiež zákonnú možnosť domáhať sa nároku na náhradu škody aj voči členom predstavenstva. Žalobca ním predloženými dôkazmi nepreukázal svoje tvrdenia. Zároveň okresný súd uznesením návrh na doplnenia dokazovania výsluchmi svedkov, ktorých právny zástupca žalobcu navrhol vypočuť, zamietol z dôvodu, že výsluchy navrhnutých svedkov by žiadnym zásadným spôsobom nemohli ovplyvniť výsledok tohto súdneho sporu.

11. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

12. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 17. júna 2015, č. k. 3Cob/340/2014-445, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd poukázal na § 219 ods. 2 O. s. p. a dodal, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil s ohľadom na vykonané

dokazovanie, z ktorého nárok žalobcu nebol preukázaný. Podľa odvolacieho súdu žalobca v odvolaní neuvádzal žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by privodili pre neho priaznivé rozhodnutie; neboli naplnené žalobcom uvádzané odvolacie dôvody. Odvolací súd zvýraznil, že súd prvej inštancie posúdil aktívnu legitímáciu žalobcu a dospel k správneému záveru, že žalobca je priamo zákonom vylúčený z okruhu subjektov, na ktorých klientsky majetok sa vzťahuje zákonná ochrana investícií a v konaní nepreukázal akú majetkovú hodnotu zveril obchodníkovi s CP. Poukázal na to, že v sporovom (teda aj v tomto) konaní sa uplatňuje prejednávacia zásada, kedy má účastník jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil, čo je v tomto prípade žalobca. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti preto odvolací súd konštatoval vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie a správne právne posúdenie veci s tým, že tento rozsudok zároveň spĺňa náležitosti vyplývajúce z § 157 O. s. p. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.

13. Na dovolanie žalobcu, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 27. októbra 2016, č. k. 2Obdo/44/2015-492, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. júna 2015, č. k. 3Cob/340/2014-445 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd konštatoval, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov k podanému odvolaniu, treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces. Keďže v danej veci vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu nebolo doručené právneému zástupcovi žalobcu (ani žalobcovi), dovolací súd konštatoval, že v tejto súvislosti nebolo možné odvolacie konanie považovať za spravodlivé. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu základného práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, v dôsledku čoho bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). Zistená procesná vada konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (nedoručené vyjadrenia k odvolaniu druhému účastníkovi konania) podľa konštatovania dovolacieho súdu zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musel dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

14. Po vrátení veci dovolacím súdom, Krajský súd v Bratislave, napadnutým rozsudkom zo dňa 24. apríla 2019, č. k. 3Cob/361/2016-503, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že dňa 25. marca 2019 doručil žalobcovi vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu a zároveň odvolací súd zobral na vedomie zmenu na pozíciu správcu konkurznej podstaty, pričom pôvodného správcu Mgr. Y. N., N. dňa 23. augusta 2018 nahradila JUDr. RNDr. Silvia Prachová, so sídlom Ivánska cesta 30/B, 821 04 Bratislava ako nová správkyňa konkurznej podstaty úpadcu **PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKÉ INVESTÍCIE** v konkurze.

15. S poukazom na § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolací súd mal za to, že nie je daný zákonný dôvod na opakovanie alebo doplnenie dokazovania v súlade s § 384 C. s. p., a preto bol viazaný skutkovým stavom veci, tak ako bol zistený súdom prvej inštancie v súlade s § 383 C. s. p. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že žalobca v priebehu odvolacieho konania neuviedol žiadne skutočnosti spôsobilé spochybniť závery súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol na základe skutkového stavu jednoznačne preukázaného predloženými dôkazmi a zistený skutkový stav následne správne právne posúdil s ohľadom na vykonané dokazovanie, z ktorého nárok žalobcu nebol preukázaný, a taktiež bol nedôvodný. Podľa odvolacieho súdu v odvolaní žalobca neuvádzal žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by privodili pre neho priaznivé rozhodnutie; neboli naplnené žalobcom uvádzané odvolacie dôvody. Súdom prvého stupňa preto podľa odvolacieho súdu správne posúdil aktívnu legitímáciu žalobcu a dospel k správneému záveru, že žalobca je priamo zákonom vylúčený z okruhu subjektov, na ktorých klientsky majetok sa vzťahuje zákonná

ochrana investícií a v konaní nepreukázal akú majetkovú hodnotu zveril obchodníkovi s CP. Krajský súd v Bratislave zdôraznil, že v sporovom (teda aj v tomto) konaní sa uplatňuje prejednácia zásada, kedy má účastník jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nespĺnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nespĺnil, čo je v tomto prípade žalobca. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti preto odvolací súd konštatoval vecnú správnosť rozsudku a správne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 C. s. p.

16. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie odôvodnené podľa § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej žalobca svoje dovolanie dôvodil podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., keďže podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu vyriešená.

17. Dovolateľ uviedol, že podľa názoru prvoinštančného súdu úpadca patrí do skupiny osôb vylúčených zo systému náhrad podľa § 81 ods. 1 písm. c/ zákona o CP, nakoľko ide o právnickú osobu, ktorá musí mať podľa osobitného zákona účtovnú závierku povinne overenú auditorom. Súd prvej inštancie sa pritom podľa dovolateľa nezaoberal skutočnosťami, či a z akého dôvodu patrí (patril) úpadca podľa zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve (ďalej len „zákon o účtovníctve“) k subjektom, ktorí mali mať povinne účtovnú závierku overenú auditorom. Okresný súd neskúmal počet zamestnancov úpadcu, neskúmal ekonomickú bilanciu úpadcu a podobne, pritom bez ďalšieho skúmania a dokazovania mal prevziať argumentáciu žalovaného.

18. Bez ohľadu na skutočnosť, či úpadca patril k subjektom, ktorých účtovná závierka musí byť v zmysle zákona o účtovníctve povinne overená auditorom, dovolateľ zdôraznil, že v konaní poukazyval na skutočnosť, že úprava obsiahnutá v § 81 ods. 1 písm. c/ zákona o CP nekorešponduje s úpravou obsiahnutou v Smernici Európskeho parlamentu a Rady č. 97/9/ES o systémoch náhrad pre investorov a jej zamýšľaným cieľom. Podľa dovolateľa zo zámeru Smernice chrániť subjekty systémom náhrad, je v našom právnom poriadku vylúčených de facto oveľa viac subjektov a iné subjekty, ako Smernica povoľuje. Kým podľa Smernice v spojení so Štvrtou smernicou sú zo systému náhrad vylúčené spoločnosti majúce majetok v hodnote 4 400 000,- eur, čistý obrat 8 800 000,- eur a priemerne 50 zamestnancov, podľa zákona o účtovníctve stačilo, aby mali majetok presahujúci 1 000 000,- eur, aby ich čistý obrat presiahol 2 000 000,- eur a priemerný počet zamestnancov v jednom účtovnom období presiahol počet 30. Z vyššie uvedeného podľa dovolateľa jednoznačne vyplýva, že kritériá podľa zákona o účtovníctve sú nastavené odlišne, a to prísnejšie ako vo Štvrtej smernici, čo však nie je prípustné. V tejto časti podľa názoru dovolateľa súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ničím nepodložil a neodôvodnil s tým, že podľa názoru žalobcu nie je ani možné zistiť, akou úvahou sa súd prvej inštancie pri konštatovaní transponovaní rovnakých kritérií do nášho právneho poriadku spravoval. Žalobca má zároveň za to, že ak mal konajúci súd pochybnosti o aplikácii Smernice, mal postupovať podľa § 109 ods. 1 písm. c/ C. s. p., resp. § 162 ods. 1 C. s. p. a požiadať Súdny dvor Európskej únie o výklad Smernice a súladu podmienok nastavených vnútroštátnym slovenským právom a Smernicou a konanie prerušiť.

19. Podľa názoru prvoinštančného súdu mal úpadca patriť aj do ďalších dvoch skupín osôb, ktorých klientsky majetok je vylúčený z ochrany v zmysle § 81 ods. 1 písm. c/ bod. 2 a 6 zákona o CP. A to z dôvodu, že má rovnaký alebo obdobný predmet činnosti ako správcovské spoločnosti a z dôvodu, že ide o osobu v pozícii ovládanej, resp. ovládajúcej osoby vo vzťahu k obchodníkovi s cennými papiermi. V rozsudku okresného súdu však podľa dovolateľa absentovalo bližšie zdôvodnenie tohto názoru, pričom z odôvodnenia nebolo vôbec zrejmé, či má mať úpadca rovnaký alebo podobný predmet činnosti, ani to o akú činnosť ide. Taktiež nie je podľa dovolateľa zrejmé, či úpadca vo vzťahu k obchodníkovi s cennými papiermi predstavuje ovládanú osobu alebo osobu ovládajúcu a s ohľadom na akú konkrétnu skutočnosť súd úpadcu ako ovládanú alebo ako ovládajúcu osobu posúdil. Prvoinštančný súd taktiež zamietol návrh

žalobcu z dôvodu neunesenia dôkazného bremena v otázke preukázania zverenia majetkových hodnôt obchodníkovi s cennými papiermi. Žalobcov návrh na doplnenie dokazovania výpoveďami svedkov bol však zamietnutý, čo konajúci súd podľa dovolateľa bližšie neodôvodnil.

20. Hlavnými nedostatkami rozhodnutia prvoinštančného súdu sú preto podľa dovolateľa nesprávne skutkové zistenia súdu, nesprávne právne posúdenie veci, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia a jeho predčasnosť. Okresný súd zároveň podľa dovolateľa pochybil v otázke právneho posúdenia v smere výkladu Smernice a zákona o CP. Napriek tomu, že žalobca vo svojom odvolaní na túto skutočnosť poukazoval, odvolací súd sa s ňou podľa dovolateľa žiadnym spôsobom nevysporiadal.

21. Dovolateľ preto navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si dovolateľ uplatnil trovy dovolacieho konania.

22. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že dovolaním napadnutý rozsudok, ako aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za rozhodnutia vecne správne a dostatočne odôvodnené. Žalovaný má za to, že návrh žalobcu je nedôvodný a právne nepodložený, pričom tento nemal a nemá aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore, nakoľko práva ním uplatňované v podanom návrhu pôvodný žalobca nikdy nenadobudol. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal, že náhradu žiada za majetok, ktorý bol určite zverený obchodníkovi s CP a tiež určite prijatý obchodníkom s CP.

23. Žalovaný má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj dovolaním napadnutý odvolací rozsudok, sú vecne správne, ich odôvodnenie je tiež dostatočne presvedčivé a zároveň plne dostačujúce k zodpovedaniu rozhodujúcich prejudiciálnych otázok tohto sporu. Keďže argumentáciu žalobcu o údajnej nesprávnej transpozícii Smernice vyhodnotili oba konajúce sudy totožne - ako zjavne nedôvodnú, nebolo podľa žalovaného vôbec potrebné, aby konajúce sudy vo svojich rozhodnutiach podrobne vyhodnocovali ostatné argumenty procesnej obrany žalovaného.

24. Vo svojom vyjadrení žalovaný ďalej uviedol, že skutočnosti, ktoré uviedol žalobca vo svojom dovolaní, nie sú podľa jeho názoru spôsobilé spochybníť správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku. Preto považuje dovolanie za nedôvodné s tým, že v konaní sa nevyskytli žiadne také vady, pre ktoré by bolo potrebným zrušiť napadnutý rozsudok. Žalovaný dodal, že rovnako ani žalobcom vytykaná „nedostatočná kvalita“ odôvodnenia odvolacieho rozsudku, nezakladá prípustnosť jeho dovolania podľa § 420 a § 421 C. s. p.

25. Preto žalovaný navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol (odmietol) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania žalovaného.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

27. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

28. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

29. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach

§ 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

30. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej žalobca svoje dovolanie dôvodil podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., keďže podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená.

31. Vzhľadom na obsah dovolania sa dovolací súd zameril na otázku, či v konaní pred súdmi nižších inštancií nedošlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., ktorú vzhliadol dovolateľ v tom, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, predčasný a nepreskúmateľný, keďže odvolací súd sa nevysporiadal s jeho žalobnými, resp. odvolacími námietkami. Odvolací súd totiž s odkazom na § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré však podľa názoru dovolateľa nie je riadne odôvodnené a nie je z neho ani možné zistiť, akou úvahou sa súd prvej inštancie riadil. Týmto podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. Nereflektovanie zásadných tvrdení žalobcu v odvolaní predstavuje vážne porušenie práva žalovaného na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

32. Pojem „právo na spravodlivý proces“ v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

33. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

34. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

35. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

36. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

37. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

38. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné a nepreskúmateľné, čím ako celok spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že tento konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že je žalobca priamo zákonom vylúčený z okruhu subjektov, na ktorých klientsky majetok sa vzťahuje zákonná ochrana investícií, pričom tento v konaní ani nepreukázal akú majetkovú hodnotu zveril obchodníkovi s CP. Odvolací súd po prejednaní odvolania bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

39. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že vzhľadom na schválený prospekt investície Úradom pre finančný trh UTF-002/2002/SPI, zo dňa 21. marca 2002, právoplatný dňa 28. marca 2002, bolo Družstvo oprávnené ponúkať majetkové hodnoty s lehotou verejnej ponuky 10 rokov. Prospekt investície bol informačným dokumentom, z obsahu ktorého investori získavali informácie pre ich investičné rozhodnutie. Okresný súd konštatoval, že niet dôvodu, aby nebolo aplikované ust. § 81 ods. 1 písm. c/ zákona o CP. Táto právna norma podľa okresného súdu neodporuje článku 4 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 97/9/ES o systémoch náhrad pre investorov a jej zamýšľaným cieľom (ďalej aj „Smernica“), keďže do tejto slovenskej právnej normy boli transponované rovnaké obsahové kritériá na vylúčenie zo systému náhrad, ako sú uvedené aj v článku 4 ods. 2 Smernice. Podľa konajúceho súdu je zrejmé, že „typ klienta“ vylúčeného zo systému náhrad podľa § 81 ods. 1 písm. c/ zákona o CP zodpovedá a je totožný s typom klienta, vylúčeným zo systému náhrad podľa bodu 8 Prílohy I Smernice.

40. Vykonaným dokazovaním a s poukazom na § 81 ods. 1 písm. c/ bod 3 zákona o CP konajúci súd zdôraznil, že z náhrady za nedostupný klientsky majetok sú vylúčené všetky právnické osoby, ktoré podľa osobitného zákona musia mať povinne účtovnú závierku overenú audítormi. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že povinnosť uvedenú v petite žalobného návrhu žalovaný nadobudnúť nemohol práve z dôvodu, že pôvodný žalobca patrí do skupiny osôb, ktorých klientsky majetok je vylúčený z ochrany v zmysle § 81 ods. 1 písm. c/ bod 3 zákona o CP. Vylúčenie žalobcu z okruhu subjektov, na ktorých klientsky majetok sa vzťahuje zákonná ochrana investícií, bola súdom vyvedená aj s poukazom na ust. § 81 ods. 1 písm. c/ bod 2 zákona o CP, podľa ktorého spod ochrany vylúčená právnická osoba majúca „čo len čiastočne rovnaký alebo obdobný predmet činnosti ako osoby uvedené v bode 1“, t. j. napr. ako „správcovské spoločnosti.“ Z

charakteru predmetu činnosti pôvodného žalobcu je podľa konajúceho súdu zrejmé, že družstvo pôvodného žalobcu vykonávalo činnosť čiastočne rovnakú, resp. obdobnú ako správcovské spoločnosti. Okresný súd dodal, že navyše podľa § 81 ods. 1 písm. c/ bod 6 zákona o CP je spod ochrany vylúčená právnická osoba, ktorá je v pozícii „ovládanej alebo ovládajúcej osoby“ vo vzťahu k obchodníkovi s cennými papiermi, ktorým je vedený klientsky majetok. Aj táto podmienka bola podľa konajúceho súdu v posudzovanom spore naplnená. Okresný súd uviedol, že pôvodný žalobca mal klientsky majetok vedený u CAPITAL INVEST, o. c .p., a. s. so sídlom Poľná 1, 811 08 Bratislava, IČO: 35 828 749, (od 29. marca 2013 v likvidácii). V tejto súvislosti okresný súd poukázal na personálne a majetkové prepojenie týchto subjektov v takom smere, že obe spoločnosti tak pôvodný žalobca, ako aj Obchodník s CP sídlili na zhodnej adrese, v identickej budove (T.), tvorili jednu finančnú skupinu, boli personálne prepojené napríklad práve aj cez osobu predsedu predstavenstva navrhovateľa Ing. A. R. (viď napr. č. l. 181 súdneho spisu - Zmluva o riadení portfólia).

41. Žalobca v podanom odvolaní ako jednu z odvolacích námietok uviedol, že v rozsudku okresného súdu absentovalo bližšie zdôvodnenie, či úpadca vo vzťahu k obchodníkovi s cennými papiermi predstavuje ovládanú osobu alebo osobu ovládajúcu a s ohľadom na akú konkrétnu skutočnosť súd úpadcu ako ovládanú alebo ako ovládajúcu osobu posúdil. K tejto odvolacej námietke žalobcu odvolací súd nezaujal žiadne stanovisko. Dovolací súd dodáva, že právny inštitút ovládanej a ovládajúcej osoby je obsiahnutý v § 66a Obchodného zákonníka, kedy podľa ods. 1 ovládaná osoba je spoločnosť, v ktorej má určitá osoba väčšinový podiel na hlasovacích právach preto, že má podiel na spoločnosti alebo akcie spoločnosti, s ktorými je spojená väčšina hlasovacích práv, alebo preto, že na základe dohody s inými oprávnenými osobami môže vykonávať väčšinu hlasovacích práv bez ohľadu na platnosť alebo na neplatnosť takejto dohody (§ 186a). Ovládajúca osoba je osoba, ktorá má v ovládanej osobe postavenie podľa odseku 1. Záver o ovládanej a ovládajúcej osobe podľa § 81 ods. 1 písm. c/ bod 6 zákona o CP je v zmysle citovaného ustanovenia súdom prvej inštancie bez riadneho odôvodnenia. Uvedené sa týka aj záveru súdu prvej inštancie ohľadom vylúčenie žalobcu z okruhu subjektov, na ktorých klientsky majetok sa vzťahuje zákonná ochrana investícií, a to s argumentáciou na predmet činnosti pôvodného žalobcu, ktorý vykonával činnosť čiastočne rovnakú, resp. obdobnú ako správcovské spoločnosti (§ 81 ods. 1 písm. c/ bod 2 zákona o CP). Napokon rovnaký nedostatok riadneho odôvodnenia je možné vzhľadom aj v konštatovaní súdu prvej inštancie, ktorý sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že povinnosť uvedenú v petite žalobného návrhu žalovaný nadobudnúť nemohol práve z dôvodu, že pôvodný žalobca patrí do skupiny osôb, ktorých klientsky majetok je vylúčený z ochrany v zmysle § 81 ods. 1 písm. c/ bod 3 zákona o CP. Tieto nedostatky, ktoré boli v odvolaní namietnuté nezhojil odvolací súd v napadnutom rozhodnutí, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie s odkazom na ust. § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. Týmto podstatnými skutočnosťami sa súdy oboch inštancií dostatočne nevysporiadali, hoci zamietnutie žaloby je prioritne opreté o tú skutočnosť, že žalobca je priamo zo zákona vylúčený z okruhu subjektov, na ktorých klientsky majetok sa vzťahuje zákonná ochrana investícií, čím je napadnuté rozhodnutie možné považovať za nepreskúmateľné. Keďže sa tieto nedostatky uvádzajú aj v podanom dovolaní, bude potrebné v ostatnom konaní zamerať pozornosť aj na riadne zdôvodnenie vylúčenia žalobcu zo zákonnej ochrany investícií v zmysle bodov 2, 3 a 6 ustanovenia § 81 ods. 1 písm. c/ zákona o CP, pretože tieto boli odvolacím súdom nedotknuté a s ktorými dôvodmi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Uvedené závery sa vzťahujú aj na nedostatočné zdôvodnenie žalobcovej argumentácie týkajúcej sa rozpornosti ust. § 81 ods. 1 písm. c/ bod 3 zákona o CP s ustanoveniami článku 4 ods. 2 Smernice EP a Rady č. 97/9/ES zo dňa 3. marca 1997 o systémoch náhrad pre investorov.

42. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo

vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“.

43. V danom prípade odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, dáva podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva s poukazom na rozsudok EŠLP Sutyazhnik proti Rusku z 23. júla 2009. Takýto nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je potrebné považovať za podstatný a závažného významu.

44. K dovolacej námietke pochybenia konajúcich súdov pri hodnotení dôkazov, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O. s. p. Pre tento záver svedčí aj § 243a ods. 2 druhá veta. s. p., ktorý upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. novembra 2013, sp. zn. 5Cdo/275/2013 ). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

45. Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá.

46. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že pochybením odvolacieho súdu z dôvodu, že na argumenty žalobcu v odvolaní nereagoval, resp. vôbec neodôvodnil závery súdu prvej inštancie súvisiace: a/ s vylúčením žalobcu z okruhu subjektov, na ktorých klientsky majetok sa vzťahuje zákonná ochrana investícií z dôvodu vykonávania činnosti čiastočne rovnakej, resp. obdobnej ako správcovské spoločnosti (§ 81 ods. 1 písm. c/ bod 2 zákona o CP); b/ so záverom, že žalobca patrí do skupiny osôb, ktorých klientsky majetok je vylúčený z ochrany v zmysle § 81 ods. 1 písm. c/ bod 3 zákona o CP; c/ ako aj so záverom o naplnení podmienky vylúčenia spod zákonnej ochrany investícií žalobcu ako právnickej osoby, ktorá je v pozícii „ovládanej alebo ovládajúcej osoby“ vo vzťahu k obchodníkovi s cennými papiermi, ktorým je vedený klientsky majetok (§ 81 ods. 1 písm. c/ bod 2 zákona o CP), došlo k porušeniu základného práva dovolateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. V dôsledku procesného postupu odvolacieho súdu tak došlo k porušeniu práv žalobcu na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Zistená procesná vada konania zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Z uvedeného dôvodu sa dovolací súd prípadným nesprávnym právnym posúdením veci odôvodneným podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., už nezaoberal a k dovolaciemu prieskumu v tomto smere nepristúpil.

47. Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, § 450 C. s. p.).

48. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho

konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

49. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 455 C. s. p.).

50. Po uplynutí lehoty na podanie dovolania doručil žalobca dovolaciemu súdu návrh na prerušenie konania a návrh na vydanie uznesenia o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ C. s. p. Žalobca sa domnieva, že sú v prejednávanej spore splnené všetky podmienky pre začatie prejudiciálneho konania, nakoľko spor sa týka aplikácie únieho práva; posúdenie otázok je podstatné pre konkrétne rozhodnutie v tejto sporovej veci a podľa zistení žalobcu nejde o prípad acte éclairé, nakoľko v tejto otázke neexistuje ustálená judikatúra a ani rozhodnutie Súdneho dvora v právne alebo skutkovo totožnej veci. Preto žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby v súlade s článkom 267 ZFEÚ predložil návrh na rozhodnutie v prejudiciálnej otázke Súdnemu dvoru EÚ nasledovné otázky:

- 1. Upravuje článok 4 ods. 2 Smernice 97/9/ES výnimky uvedené v Prílohy 1 ako taxatívne?
- 2. Ak je odpoveď na prvú otázku kladná, má sa článok 4 ods. 2 Smernice 97/9/ES v spojitosti s výnimkami podľa Prílohy 1 bod 8 vykladať tak, že členský štát má právo vnútroštátnou úpravou vylúčiť aj takých investorov zo systémov krytia, ktorí nespádajú pod výnimky taxatívne uvedené v bode 8 Prílohy 1 k Smernici 97/9/ES, a teda rozšíriť tieto výnimky?
- 3. Ak je odpoveď na druhú otázku záporná, je potom možné, aby členský štát určil ako výnimku, podľa ktorej vylúči investora zo systémov krytia, že má tento investor čo len čiastočne rovnaký alebo obdobný predmet činnosti ako niektorá z vymenovaných osôb, ktorými sú „banka, poisťovňa, doplnková dôchodková poisťovňa, správcovská spoločnosť vrátane majetku v podielovom fonde, dôchodková správcovská spoločnosť vrátane majetku v dôchodkovom fonde, obchodník s cennými papiermi, ktorý nie je bankou, centrálny depozitár, burza cenných papierov, komoditná burza, pošta, právnická osoba prevádzkujúca lotérie alebo iné podobné hry, Exportno-importná banka Slovenskej republiky“, hoci Smernica 97/9/ES takúto výnimku nestanovuje?
- 4. Ak je odpoveď na druhú otázku záporná, je potom možné, aby členský štát považoval za výnimku, ktorej spodné hranice určila Smernica 97/9/ES pre vylúčenie takzvaných veľkých investorov tak, že musí dôjsť k prekročeniu aspoň dvoch z troch nasledovných kritérií: majetku vo výške 4.4 mil. EUR, čistého obratu 8.8 mil. EUR a priemerného počtu 50 zamestnancov v účtovnom období, situáciu, keď dôjde k prekročeniu dvoch z troch nasledujúcich kritérií: majetok vo výške 1 mil. EUR, čistý obrat 2 mil. EUR a priemerný počet zamestnancov v jednom účtovnom období 30 zamestnancov z dôvodu, že jeho vnútroštátna úprava nepoznala v danom čase pojem skrátená súvaha, a preto členský štát uplatnil kritéria pre povinný audit účtovnej závierky?
- 5. Ak je odpoveď na tretiu a/alebo na štvrtú otázku záporná, je znenie zákona o CP v ustanovení § 81 ods. 1 písm. c/ bod 2 a bod 3 v rozpore s únieovým právom, keďže sa transpozíciou Smernice 97/9/ES do tohto zákona umožnilo cez odlišne stanovené kritériá (v porovnaní s kritériami podľa Smernice) rozšírenie okruhu subjektov, na ktorých sa nevzťahuje ochrana investícií garantovaná únieovým právom, hoci podľa únieového práva mala byť takýmto investorom priznaná ochrana?

51. Vzhľadom na kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu a vrátenie veci Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie, dovolací súd návrh žalobcu na prerušenie konania a začatie prejudiciálneho konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ C. s. p. zamietol v súlade s § 162 ods. 3 C. s. p.

52. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.